

Út Romániáig

Egy csodaszép hűvös nyári hajnalban elindultunk nagymamámékhoz, Romániába. A család minden tagja nagyon izgatott volt, hiszen már évek óta nem találkoztunk romániai családtagjainkkal. Szívesen emlékszem vissza erre az utazásra.

Az autót vidám hangulatban telt, beszélgettünk, nevetgeltünk, és zenét hallgattunk. Mi gyerekek izgultunk leginkább, hiszen életünkben először akkor mentünk esküvőre.

Sok-sok óra elteltével elértünk a nagylaki határátkelőhelyhez. Elkérték a személyi okmányokat, és üdvözölték Romániát! Még hosszú út állt előttünk, de legalább végre Erdély területén jártunk. Temesvár után felhívtuk a családtagokat, magyar onokatestvéreinket, akik akkor már két hete itt tartózkodtak.

Következő nagy állomásunk Sibiu, Nagyszeben volt. Ez egy gyönyörű, történelméről, kultúrájáról, csodás épületeiről híres erdélyi város.

Miután váltottunk pénzt, beültünk egy étterembe, ahol elfogyasztottam életem első „taco”-ját (taccos), a szüleim pedig egy jellegzetes ételt ettek: „micit” (csevapcsicsa).

Itt sajnos véget ért az autópálya, innentől hegyeken át bandukoltunk, beszélgettünk, és néztük a román tájat.

Több mint 14 órás utazás után találkoztunk végre a nagymamánkkal. Nagy örömet jelentett újra látni a távoli rokonságot, megérte a fáradságot!

Iancu Martin 8.a

Izsák Imre Általános Iskola